

Részletek egy első unoka naplójából

1994. február 6.

Megszülettem. 7 nagy – és dédszülő várt itthon. Még nem volt időm jelezni, hogy tömegiszonyom van.

1995. február 6.

Egyéves vagyok. Azt mondják. Bár nem tudok számolni, az ajándékok mennyisége komolyan aggaszt. Lehet, hogy a sok plüsstől majd nem férek bele a kiságyba?

1996. december 4.

Kimondtam az első szavamat. Illetve. Hát nem is tudom. Anya most keresi az értelmező szótárban, létezik-e ilyen szó. De egyre többen vagyunk. Mama1, mama2, mama3, tata1, tata2, tata3... Mit mondhattam?

1997. február 6.

Nem értem a nagyszüleimet. Az imént tizenkét méregdrága kristály poharat rántottam le a terítővel az asztalról. Erre megdicsértek, hogy nem vágtam meg magam, és kaptam sütit. Paradox. Egyszerűen paradox.

1997. március 11.

Jött egy újabb. Hasonlít rám, csak kisebb. És hangosabb. Hirtelen már nem is vagyok olyan népszerű. Itt az ideje egy előre eltervezett, megfelelő pillanatban kivitelezett hisztinek.

1997. november 8.

Az utóbbi időben elég meggyőzően kell produkálnom magam, hogy ne kerüljek ki a reflektorfényből.

1998. február 6.

Legyen szíves valaki elhallgattatni azt a kis porontyot, ilyen ricsajban nem tudok koncentrálni a kívánságaimra.

1999. augusztus 29.

Ma megmondtam tatáéknak, hogy férjhez megyek. Tata pityergett, mama meg valami fehérret kapott elő a szekrényből. De még túl nagy.

2000. szeptember 3.

Elég rég nem írtam. Az iskola borzalmas. Én egész nap az első padban húzom az igát, míg mások az óvodában henyélnek. Ráadásul a hangos olvasás okozta stressz folyton beleáll a nyakamba.

2001. február 19.

Mama túrós rétest süített csokis fánk helyett. Félek, elvesztem a pozíciómat.

2002. június 2.

Mostantól soha többet nem teszek szívességet mamának! Minden egyes alkalommal, mikor jót cselekszem, mama lecsípi a fél arcomat. Elegem van.

2006. október 25.

Mama ebédnél megkérdezte, hogy viszi-e valaki az iskolatáskámat... Ezt így, a 21. században. Azt hittem, lenyelem a kanalat.

2007. április 4.

Ma tata megkérdezte, hogy mi lett a körmeimmel, tudom-e rendesen használni a kalapácsot, mert ha nem, szívesen megmutatja. De hát mindenki ilyenre festi!!!!

2008. június 15.

Elballagtam. És ezzel együtt előjött a virágpór-allergiám, köszönhetően a két kezembe erőltetett hatvanhárom csokornak.

2009. október 3.

Ma megkérdeztem mamát, nem vagyok-e kövér. Azt mondta nem, sőt, ami azt illeti, elég vézna vagyok, majd leültetett enni. Sosem tudom befogni a számat.

2010. január 27.

Tata megszerelte a biciklimet, megjavította az ajtómat, hozott csokit és még egy ezrest is a kezembe nyomott. Ez igen.

2011. július 2.

Elmentem a boltba, mert mama megkért rá. Mire visszaértem, sült lekváros buktát. Miből, ha semmi nem volt itthon?! Varázslat.

2012. március 17.

Tegnap este fél 10-kor átmentem mamához, mert dobostortát akartam enni. Negyed 12-re kész volt a torta.

Lagzi-Kovács Kinga 12/C